

Жорна

Василь Симоненко

Натуга на руках, від втоми чорних,
здувала жили, ніби мотузки.
Каміння клацало зубами в жорнах,
жувало жовті зерна на друзки.

І сіялось не борошно, а мука...
При тьмяному мигтінні каганця
жіночі ніжні материнські руки
тягли за ручку камінь без кінця.

Журливо мліли очі сумовиті,
і борошно, мов біла кров, лилось...
Це все було в двадцятому столітті,
Що грозами над нами пронеслось...

Хай сатаніють виродки од крику –
нас не знобить од їхньої хули:
нам жорна ті із кам'яного віку
на танках варвари з Європи привезли.

І то для них таки й була наука,
коли – у всього світу на виду, –
немов у жорнах, дужі наші руки
перемололи варварську орду.